

[Erik Eriksen.]

det ikke længere efterspørgselsbegrænsende, men har i stedet inflationsdrivende virkning.

Det er mit indtryk, at også den højtærede økonomiminister har været af den opfattelse. Sådan forstod jeg det i hvert fald, dengang han talte om skattestop og satte grænsen for skattetrykket ved de 25 pct. af nationalindtægten. Nu er det som bekendt blevet nærmere ved en tredjedel, selv om den højtærede statsminister ikke synes om det, jeg fremdrog dér.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede statsminister undervurderer lønmodtagerne, når han søger at fremstille skattelettelser som ansvarlige, men lønforhøjelser som noget, der i hvert fald ikke kan betegnes med de samme ord. Mon ikke lønmodtagerne efterhånden har indset, at det ikke er afgørende, hvad der er i lønningsposen? Det afgørende er vel, hvad der kan købes for dens indhold, og når skatteposen lettes, bliver lønningsposen tungere. Netop derfor tror jeg, at en skattelettelse af et betydeligt omfang også ville have virket dæmpende på de fremsatte lønkrav.

Så lyttede jeg naturligvis, må jeg indrømme, meget opmærksomt til såvel det ærede medlem hr. A. C. Normanns udtalelser som til økonomiministerens. Jeg må indrømme, at mit absolutte indtryk efter de taler, der blev holdt, er, at det radikale parti ikke står frit efter valget, og hvad mere er: jeg ved jo, med hvilken omhu den højtærede økonomiminister vælger sine ord, og jeg kunne af den højtærede ministers ord i går ikke få andet ud af det, end at ministeren målbevidst søgte at grave dybe grøfter, dybe skel. Ingen kan efter de taler, som økonomiministeren og det ærede medlem hr. A. C. Normann i går holdt, være i tvivl om, hvor det radikale parti er at finde efter valget: hos socialdemokratiet. Det er jo en redelig sag, det er partiets fulde ret at gøre det, og jeg skal heller ikke undlade at takke for den klarhed, der således er blevet skabt, men så må jeg nok føje til: hvad ligner det dog at slå sig for brystet og sige: vi radikale står frit og ubundne af aftaler og overenskomster! Det gør alle vi andre også; der er bare den forskel, at vi har hørt talerne af de ærede medlemmer i går, vi har hørt regeringens programtale for den

politik, der skal føres efter valget, og vi har hørt, hvorledes man fra radikal side afgjort vender sig imod vore forslag om skattelettelser.

Det ejendommelige er jo, at man fra radikal side så krampagtigt søger at opretholde dette skin af selvstændighed. Mange passager i det ærede medlem hr. A. C. Normanns tale var ganske udmærkede, navnlig dér, hvor det ærede medlem mandede sig op til at tale om, at det er liberalismens store fordel, at den medfører en langt højere levefod end socialismen. Det er jo udmærket. Jeg er helt enig med det ærede medlem deri, men det har bare ikke det fjerneste at gøre med praktisk radikal politik. Her er det jo netop, afhængighedsforholdet til socialdemokratiet træder frem.

Man har fremdraget udviklingen i den periode, jeg har haft den ære at være formand for venstre. Man har talt om den skillelinje, der er kommet; den var nu faktisk til stede, længe før jeg havde den ære at blive formand. Det radikale partis nære forhold til socialdemokratiet kendetegnede jo perioden gennem fællesregeringen fra 1929 op til den dag, landet blev besat. Det radikale partis optræden fra 1945 til 1947 var heller ikke af en sådan beskaffenhed, at ministeriet Knud Kristensen kunne fortsætte.

Hvis det endelig skal siges, er jeg vel den venstremand, som har haft den nærmeste kontakt med det radikale parti. Det er ikke noget, jeg praler med (*Munterhed*), men jeg tror faktisk, det er forholdet, og af visse kredse blev jeg oven i købet bebrejdet, at jeg så med for milde øjne på de radikale. Dette være sagt i anledning af de betragtninger, som den højtærede minister i går anstillede.

Skal vi nu prøve på at være helt nøgterne, så tror jeg ikke, at politik — selvfølgelig ikke — har noget som helst med personlige følelser at gøre. Det drejer sig om at fremme visse anskuelser — i gamle dage ville man vel sige idealer. Jeg har altid for mit vedkommende søgt støtte og samarbejde, hvor jeg fandt denne støtte størst og redeligst, mest helhjertet og i overensstemmelse med de grundprincipper, som ligger til grund for min politik.

Jeg beklager at måtte sige, at i de sidste